

стоятъ мирни въ гробоветѣ си, а излизали отъ тѣхъ, разхождали се тамъ и дори ходяли единъ другиму на гости. Има множество приказки за злочестинитѣ на които сж излагали ония, що сж минавали нощемъ край гробищата или които сж се одързостявали да влизатъ въ тѣхъ. Повечето отъ тѣхъ обаче, тѣй и изглежда, че сж плодъ на наплашено въображение.

При все това гробищата се ползватъ съ особена почитъ между народа, като мѣстоупокоение на прѣдѣдитѣ и ближнитѣ му, и да се оскверни нѣкой гробъ се счита за непростителенъ грѣхъ. Въ гробищата се закопаватъ само хора умрели отъ „Божа смъртъ“, т. е. независяща отъ волята имъ. Не е дозволено да со закопаватъ тамъ умрели некрѣстени още деца, самоубийци, удавници, па дори и наказани съ позорна смъртъ престѣпници. Не се закопаватъ въ гробищата още и разпопени и разкалугерени свещенослужители. При суша, селянитѣ излизатъ вкупомъ на гробищата и се молятъ Богу за дъждъ.

Въ народа сжществуватъ ралични вѣрвания, относително умрелитѣ. Казватъ, че тѣ се съобщавали съ живитѣ не само на сънь, но и на яве, чрезъ виждане и говорене, че тѣ могатъ да говорятъ изъ гроба, дори да излизатъ изъ него, да зематъ едновременшниятъ си образъ, да ходятъ при свои нѣкои, които не знаятъ още за смъртъта имъ, да имъ съобщаватъ нѣщо и пакъ да се връщатъ въ гроба.
